

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Jawnej J. i B. P. w G. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej

w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt I C 1675/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka jawna J. i B. P. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 665 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych tytułem różnicy pomiędzy należnym a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego

Pozwany Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej w W., w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC oraz wypłaty poszkodowanym wyliczonych w postępowaniu likwidacyjnym sum pieniężnych, zanegował roszczenie powoda w zakresie wysokości dobowej stawki za wynajem pojazdu zastępczego i okres wynajmu pojazdu.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 5 listopada 2014 roku oddalił powództwo (...) Spółki Jawnej J. i B. P. w G. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę oraz obciążył kosztami postępowania powoda i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197 zł w tym 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że B. K. i A. K. byli współwłaścicielami samochodu marki S. (...) o nr rej. (...). W wyniku kolizji drogowej z dnia 12 maja 2014 roku przedmiotowy pojazd uległ uszkodzeniu. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Poszkodowani w dniu 13 maja 2014 roku zgłosili szkodę u pozwanego, który w dniu 14 maja 2014 roku przeprowadził oględziny pojazdu.

Pismem z dnia 15 maja 2014 roku pozwany poinformował poszkodowanych, że jeżeli uszkodzenia pojazdu uniemożliwiają jego dalszą eksploatację i zachodzi konieczność wynajmu pojazdu zastępczego, to zakład ubezpieczeń zorganizuje taką usługę w ramach likwidacji szkody za dzienną stawkę wynajmu samochodu zastępczego klasy B wynoszącą 118 zł brutto. Poszkodowani nie skorzystali z propozycji pozwanego.

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że naprawa pojazdu jest nieopłacalna i likwidacja szkody nastąpi metodą szkody całkowitej. Pismem z dnia 14 maja 2014 roku poinformował poszkodowanego o wyborze metody likwidacji szkody, zaś decyzją z dnia 15 maja 2014 roku przyznał odszkodowanie w kwocie 2.300,49 zł.

W dniu 16 maja 2014 roku wypłacono poszkodowanym odszkodowanie w kwocie wynikającej z decyzji z dnia 15 maja 2014 roku.

W dniu 13 maja 2014 roku poszkodowani zawarli z powodem (...) Spółką jawną J. i B. P. w G. umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o nr rej. (...), kwalifikowanego do segmentu B klasy pojazdów, za stawkę dobową wynajmu wynoszącą 100 zł netto na okres do dnia 13 czerwca 2014 roku. Samochód zastępczy został wynajęty w celu dojazdu poszkodowanych do miejsca pracy oraz na wizyty lekarskie. Koszt wynajmu tego pojazdu przez okres 15 dni przy dobowej stawce 123 zł brutto wyniósł 1.845 zł brutto.

Pismem z dnia 2 czerwca 2014 roku B. K. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.845 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego.

Pismem z dnia 16 czerwca 2014 roku pozwany poinformował poszkodowanych o przyznaniu odszkodowania z tytułu kosztów pojazdu zastępczego w kwocie 1.180 zł brutto, tj. za 10 dni, przy uwzględnieniu stawki dobowej w wysokości 118 zł brutto.

W dniu 23 czerwca 2014 roku poszkodowani zawarli z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej im wobec pozwanego z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 12 maja 2014 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy kolizji od odpowiedzialności cywilnej z tytułu posiadania pojazdu mechanicznego, ponosił odpowiedzialność za szkodę z dnia 12 maja 2014 roku w oparciu o art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. i art. 415 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że zakres odpowiedzialności określony art. 361 k.c. jak również sposób naprawienia szkody wynikający z art. 363 § 2 k.c., zobowiązuje zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do zwrotu wszystkich zasadnych kosztów, które pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę, tj. wyłącznie wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się usunąć w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela – powoda a obciążeniem dłużnika – pozwanego.

Sąd zwrócił przy tym uwagę, że poszkodowany ma obowiązek podejmowania czynności zapobiegającym zwiększeniu rozmiarów odniesionej szkody, czego w ocenie Sądu poszkodowani nie zrealizowali. Sąd wskazał, że świadczy o tym brak akceptacji przedstawionej przez zakład ubezpieczeń w piśmie z dnia 15 maja 2014 roku propozycji zorganizowania pojazdu zastępczego w okresie niemożności korzystania z własnego pojazdu. Mimo wyraźnej deklaracji pozwanego o możliwości dostarczenia poszkodowanym samochodu zastępczego, zaliczanego do aut

odpowiedniej kategorii, a za stawkę niższą niż ta, którą uiszcili powodowi, poszkodowani nie skorzystali z tej propozycji i dobrowolnie podjęli decyzję o kontynuacji wynajmu pojazdu zastępczego u powoda. Sąd uznał, że tego rodzaju postępowania nie można zakwalifikować jako racjonalnego w świetle przepisów statuujących obowiązek poszkodowanego w zapobieganiu zwiększeniu rozmiaru odniesionej szkody.

Sąd wskazał także, że powód, na którym spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c., nie zaferował żadnego dowodu, celem wykazania, że wynajęcie pojazdu zastępczego za stawkę wyższą niż proponowana przez pozwanego, było w okolicznościach niniejszej sprawy niezbędne bądź też z pewnych względów uzasadnione.

Również za nieuzasadnione Sąd Rejonowy uznał żądanie uznania za uzasadnionego czasu wynajmu pojazdu przez okres 15 dni. Sąd wskazując, że decyzja o wypłacie odszkodowania została wydana 15 maja 2014 roku, a nie jak podnosił powód 22 maja 2014 roku, przy uwzględnieniu dodatkowych bezspornych 7 dni na zagospodarowanie pozostałości, uznał za uzasadniony czas wynajmu pojazdu zastępczego na okres 10 dni.

Uwzględniając wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał zachowanie pozwanego jako prawidłowe, a dokonaną przez niego weryfikację kosztów najmu pojazdu zastępczego uznać za uzasadnioną okolicznościami sprawy, co prowadziło do oddalenia powództwa jako nieuzasadnionego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zarzucając naruszenie art. 361 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż poszkodowanym nie należy się odszkodowanie obejmujące straty jakie ponieśli w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 12 maja 2014r., a także naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w zakresie daty, w której poszkodowani otrzymali decyzję od zakładu ubezpieczeń wobec przyjęcia przez Sąd, że miało to miejsce w dniu 15 maja 2014r., podczas gdy nadanie przesyłki pocztowej przez ubezpieczyciela nastąpiło w dniu 19 maja 2014r. a także art. 98 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód winien ponieść koszty postępowania.

Na tych podstawach wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie roszczenia zgodnie z żądaniem powoda oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzucił powód, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne

z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązana wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Powód, tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając jedynie na kwestionowaniu niekorzystnego rozstrzygnięcia sądu I instancji.

Rozpoznając zarzuty prawa procesowego, nie można pominąć materialno prawnej podstawy roszczenia, a w szczególności głównego celu odszkodowania jakim jest wyrównanie uszczerbku majątkowego będącego następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę. Poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01). W ramach odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przysługujące poszkodowanemu należne odszkodowanie, ustalone według zasad art. 363 k.c. w związku z art. 361 § 1 i 2 k.c., obejmuje również zwrot kosztów najmu pojazdu.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń, w ramach wskazanych powyżej normy prawnej, podlega przy tym ograniczeniom wynikającym z normy zawartej w art. 362 k.c., Zgodnie z nim, jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Taka okoliczności miała miejsce w niniejszej sprawie. Wbrew ocenie powoda, ustalenia przez Sąd Rejonowy, że pozwany współdziałał w sposób odpowiadający normie z art. 354 k.c. oraz art. 362 k.c., ma podstawę w zgromadzonym materiale dowodowym.

Zwrócić należy uwagę, że odszkodowanie zostało wypłacone w dniu 16 maja 2014 roku na podstawie decyzji z dnia 15 maja 2014 roku. Przy uwzględnieniu dodatkowych 7 dni na zagospodarowanie pozostałości po uszkodzonym pojeździe, uzasadnione było przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego winien wynieść 10 dni przy uwzględnieniu stawki ustalonej za najem pojazdu zaofiarowany przez pozwanego, a to wobec braku współdziałania poszkodowanego w minimalizacji wysokości szkody.

Z tych względów apelację należało oddalić po myśli art. 385 k.p.c., a o kosztach postępowania odwoławczego, wobec zakwalifikowania powoda jako strony przegrywającej w całości i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. Na zasądzone koszty składają się koszty zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 6 pkt 2 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 461).

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda